

Yêu một người quá mệt

Vì tôi không thân thiết với cậu ấy cho nên tôi luôn ghen tỵ với những người bên cạnh cậu ấy... Mặc dù là chung một lớp nhưng tôi cảm thấy cậu ấy quá xa tôi... Tôi với mãi cũng không tới.

- Này Vi, cậu lại đang làm bài tập đấy à? - Gương mặt tươi cười của cậu ấy lại xuất hiện trước mắt tôi, tôi mỉm cười.

- Sao nào? Lại ảnh hưởng đến cậu sao? - Tôi đẩy mạnh quả bóng rổ cậu đang dựa khiến cậu mất đà ngã xuống mặt bàn.

- Cậu thật ác độc! - Cậu ấy hờn dỗi nhặt bóng lên bỏ đi. Còn tôi chỉ cười khì.

Tôi ngồi viết viết vài câu vào vở bài tập rồi lại không nhịn được chạy ra sân bóng sau trường nhìn cậu ấy tập bóng rổ. Trong lồng ngực, trái tim tôi đang đập bình bịch, gương mặt tôi đỏ bừng bừng, tôi đang không thể nào ngừng được cười.

- Vĩ! Ném trái bóng sang đây! - Cậu áo đen đang đứng ở cánh trong và đang được tự do bảo cậu ấy chuyền bóng.

Vĩ khẽ xoay người làm động tác giả ném nhảy lên ném bóng, rồi lượn người né đòn tấn công của đối phương để truyền bóng. Trái đó thẳng rất đẹp.

Tôi mỉm cười. Từ khi tôi quen biết cậu ấy, có lẽ tôi bắt đầu thích môn bóng rổ này hơn.

Chúng tôi biết nhau từ hồi học cấp hai, cậu ấy ngồi cùng bàn với tôi suốt bốn năm trời, thế là thân với nhau. Tôi với cậu ấy từ đó trở đi cứ như hình với bóng, không xa nhau một bước. Có rất nhiều người nghĩ rằng, tôi với cậu ấy thật sự đang yêu nhau.

Nhưng có lẽ chỉ một mình tôi yêu thầm cậu ấy.

Tôi không biết tôi bắt đầu yêu cậu ấy từ khi nào, tôi chỉ biết là khi tôi nhận ra tình cảm của tôi nó đã quá muộn để quay đầu rồi. Trong đầu tôi những năm đó đến tận nay vẫn còn ngập tràn hình ảnh của cậu.

Có lẽ quá thân cho nên cậu ấy đã để lại cho tôi quá nhiều kỷ niệm đẹp. Đến mức tôi còn lầm tưởng cậu ấy cũng đang yêu tôi.

Đến bây giờ tôi vẫn không thể quên được những hành động dịu dàng của cậu ấy đã làm đối với tôi. Có hôm tôi để quên ô ở nhà mà trong khi trời bên ngoài mưa tầm tã, tôi đã gọi điện bắt cậu ấy phải đến đón tôi ngay khi tôi tan học.

Tôi đã nghĩ cậu ấy sẽ không đến còn tôi sẽ đợi mưa về nhà cả ngày hôm đó nhưng sự thật lại khác hoàn toàn. Cậu ấy vẫn đến.

Nhưng mà cuối cùng chúng tôi vẫn ướt như chuột lột vì cậu ấy bỏ quên áo mưa.

Tôi cũng nhớ có lần tôi bị cả lớp tẩy chay, không ai đứng về phía tôi cả. Chỉ riêng cậu ấy, cậu ấy nắm chặt lấy bàn tay tôi rồi bảo :

- Mặc kệ bọn họ, chỉ cần tớ tin cậu là đủ rồi.

Đúng, chỉ cần cậu ấy tin tôi là đủ rồi. Hôm ấy tôi đã gục vào vai cậu mà khóc, kiềm nén bao lâu cuối cùng cũng vỡ òa bên cậu.

Cũng như ngàn ngàn lần khác, tôi đã cứ ngỡ cậu ấy sẽ mãi mãi bên tôi, sẽ không xa tôi nữa.

- Tuần sau tớ phải đi Mỹ rồi. - Cậu ấy cầm ly trà sữa hút, ánh mắt long lanh nhìn lên trời đầy sao trên cao. Trái tim tôi run rẩy. Tại sao cậu ấy lại phải đi?

- Có lẽ chỉ đi du học thôi, vài năm tới tớ sẽ về. Cậu đừng lo. - Cậu ấy vẫn nói tiếp, ánh mắt vẫn đượm buồn. Tôi biết ánh mắt ấy không buồn vì tôi, hẳn là vì một người con gái khác.

- Cậu còn gì luyến tiếc sao? - Tôi cụp mắt xuống, bàn tay tôi lạnh ngắt mặc dù cho không khí Sài Gòn nóng bức vô cùng.

- Ừm. Một người con gái... - Cậu ấy lấp lửng rồi cúi xuống hút một ngụm nữa.

Tôi cười buồn, làm ơn đừng làm tôi thêm hy vọng. Mặc dù tôi biết người đấy sẽ không phải là tôi nhưng tôi biết trong thâm tâm tôi vẫn mong người đó là

tôi.

- Là ai vậy? - Tôi giả vờ tò mò hỏi.

- Chính là cô phục vụ quán nước tại mình hay tới... - Cậu ấy mỉm cười ngọt ngào. - Trước khi đi tớ muốn tỏ tình một lần. Ít ra để sau này tớ không phải hối hận.

Trong đầu tôi hiện cô gái ấy, gương mặt tròn tròn, đáng yêu, đôi mắt long lanh, cặp lông mi cong vút. Đặc biệt cô ấy có lúm đồng tiền trông rất xinh. Làm sao tôi không phát hiện ra tình cảm của cậu dành cho cô ấy chứ?

Chỉ là tôi không nói ra thôi.

- Tớ luôn ủng hộ cậu. - Tôi cười đàng đấm vào vai cậu ấy như những người bạn. Đây là lần duy nhất tôi không khóc vì những gì tôi buồn trước mặt cậu ấy. Tôi không muốn cậu ấy lo lắng cho tôi, không muốn cậu ấy vì tôi mà khó xử.

Tôi còn có thể làm gì hơn với tình yêu đơn phương này?

- Chúc tớ may mắn đi! - Cậu ấy mỉm cười, giơ bàn tay ra trước mặt.

- Được, cậu sẽ may mắn! - Tôi đánh vào tay cậu một phát nghe rõ to.

- Nhưng cậu đâu cần dùng quá sức như thế...

- Ha ha.

Đã mấy ngày từ đêm hôm đó tôi không nhìn thấy cậu. Tôi đã nghĩ cậu ấy đã thành công theo đuổi được người ta cho nên tôi không dám làm phiền. Hoặc lẽ như tôi sợ nước mắt tôi kiềm nén bao lâu nay sẽ như vòi nước ồ ạt chảy ra không thể ngừng lại.

Tôi đã yêu cậu nhiều như vậy.

Tôi đứng trước sân bay thẫn thờ nhìn dòng người tấp nập qua lại, người người ôm nhau khóc ly biệt, khóe mắt tôi cay cay.

- Này này, còn tận hai tiếng nữa tớ mới bay cơ mà, sao lại khóc sớm thế? - Cậu ấy đập vào vai tôi một cái khiến tôi giật bắn người, nước mắt chảy cả vào trong.

Tôi phì cười.

- Ai thèm khóc lóc đưa tiễn cậu. Tớ bị bụi bay vào mắt thôi.

- Chúng ta kiếm chỗ nào ngồi đi, tớ mỏi chân quá. - Cậu ấy hơi cúi người, bày ra bộ dáng ‘nếu không cho tớ ngồi tớ sẽ ăn vạ ở đây’ khiến tôi nhớ về mấy năm vừa trải qua của chúng tôi.

Thảm thoát cái đã 6 năm trôi qua rồi.

- Được được, tôi phiền chết vì cậu. Chúng ta kiếm chỗ nào ngồi ăn luôn đi. - Tôi đề nghị.

- Được.

Vì lười đi xa, tôi và cậu ấy chọn một quán nước trong sân bay, gọi hai ly Capuchino rồi tôi gọi chuyện :

- Cậu và cô gái kia sao rồi?

- Cô ấy không yêu tớ. - Cậu ấy vẫn thản nhiên như không, gõ nhịp nhịp trên mặt bàn. - Dù sao tớ cũng phải đi, đâu thể bắt cô ấy đợi tớ được?

Tôi mỉm cười nhìn cậu ấy...

Đôi khi im lặng cũng là một cách an ủi.

Sau đó chúng tôi nói về những chuyện trên trời dưới đất, chuyện của những năm về trước. Lần này mắt tôi nhòe thật. Nước mắt bắt đầu chảy ra khỏi bờ mi, tôi không thể nín khóc nữa.

Trước khi cậu ấy lên máy bay tôi đã ôm cậu ấy rất chặt, bật khóc thành tiếng.

- Cậu bị điên à! Cậu khóc như thế người ta còn tưởng chúng ta yêu nhau đấy!

- Giọng cậu ấy cũng nghẹn ngào, tôi biết cậu ấy đã bị tôi làm cho cảm động.

- Thôi tớ đi đây, không có tớ ở đây thì phải mạnh mẽ lên nha! Facebook Messenger của tớ vẫn luôn mở rộng đón cậu giải bày tâm sự. - Cậu ấy buông tôi ra, cẩn thận lâu nước mắt cho tôi. - Nếu cậu nhớ gương mặt điển trai của tớ thì cứ gọi Skype hay Facetime ấy, tớ luôn ở đó để trả lời.

Tôi khóc đến mức không thể nói được gì chỉ có thể gật đầu theo từng lời nói của cậu.

Cuối cùng, cậu ấy xoay lưng kéo vali bước vào trong, bước đi xa tôi rồi...

- Tớ sẽ đợi cậu! - Tôi hét lớn.

Cậu ấy quay lại mỉm cười với tôi.

Năm năm sau.

Tôi chạy như bay ôm chặt cậu ấy, nước mắt lại rơi đầy mặt, chỉ khác là lần này là sự vỡ òa của hạnh phúc.

- Cậu lại không nghe lời à? Sao lại khóc thế này? - Cậu ấy khẽ cười, cốc đầu tôi một cái, rồi kéo tôi ra, hai tay cậu đặt lên vai tôi. - Để tớ nhìn coi... Chà cậu đẹp ra đấy!

Tôi bật cười.

- Cậu cũng thế còn gì? Đẹp trai hẳn ra. Qua bên đó da cậu còn trắng hơn cả da của tớ. Thật là gato quá!

- Vậy sao? - Cậu mỉm cười. - Tụi mình đi ăn gì đi. Hôm nay tớ đãi.

- Đúng là việt kiều có khác, phóng khoáng hơn hồi xưa nhiều. - Tôi vỗ vai cậu ấy cười lớn.

Chúng tôi kiếm một chỗ ăn cũ mà khi xưa thường hay đến để ăn. Cả buổi cậu ấy kể tôi nghe về cuộc sống bên đó của cậu. Còn tôi kể về những ngày tháng không có cậu tôi đã làm gì.

Cuối cùng chúng tôi đến quán trà sữa lúc xưa. Nụ cười trên môi tôi khẽ đông lại. Tôi quay sang nhìn cậu ấy, bất chợt tôi nhận ra cậu ấy cũng đang nhìn tôi.

Tôi quay đầu tránh ánh mắt của cậu. Cậu ấy cũng không nói gì, cầm tay tôi dẫn vào bên trong, rồi gọi hai ly trà sữa bánh flan, một ly không thạch thủy tinh.

Hóa ra cậu ấy vẫn còn nhớ.

- Tớ cứ tưởng cậu sẽ quên. - Tôi vu vơ đảo ánh mắt nhìn xung quanh quán trà sữa quen thuộc nhưng lại có vẻ xa lạ này. Từ khi cậu ấy đi, tôi chưa một lần nào quay lại quán nước này. - Hình như cô ấy không còn làm việc ở đây nữa.

Cậu ấy mỉm cười nắm chặt lấy bàn tay tôi.

- Cậu biết không? Ở bên Mỹ tớ đã nhận ra một điều, người luôn bên cạnh tớ mỗi khi tớ cần nhất ngoài cậu ra chẳng có ai cả. Cậu biết không? Tớ cũng đã nhận ra rằng người tớ không thể thiếu cũng chỉ có một mình cậu.

Tôi ngạc nhiên nhìn cậu rồi lại mỉm cười hạnh phúc...

Yurika

- End -

Hồ Chí Minh, ngày 14.05.2014.

Đôi lời của tác giả : Đây chính là ước mong của tôi bây giờ nhưng liệu tôi có thể đợi cậu ấy ngàn ấy năm để cậu ấy nhận ra hay không? Hoặc lẽ như, bên cạnh cậu ấy không chỉ có một người “tôi” như vậy mà cậu ấy lại chỉ có một. Vậy tôi sẽ nên từ bỏ chăng?

Vì tôi không thân thiết với cậu ấy cho nên tôi luôn ghen tỵ với những người bên cạnh cậu ấy... Mặc dù là chung một lớp nhưng tôi cảm thấy cậu ấy quá xa tôi... Tôi với mãi cũng không tới.

Từ đầu đến cuối chỉ có mình tôi ngộ nhận.

Vì thế cho nên tôi mới viết ra một viễn cảnh hạnh phúc như vậy, ít ra là ở đây!